

[Leonhard Hansen.]

end saa mange andre Steder maa udføres Overarbejde.

Dér gaar Reglerne ud paa, at det præsterede Overarbejde, altsaa det Arbejde, der er ud over 48 Timer pr. Uge, normalt skal afspadseres i Henhold til Loven, dog at den i Lovens § 5 fastsatte Tidsfrist af 14 Dage er forlænget til en Maaned. Loven hjemler Ret til denne Forlængelse, og den har Arbejderne, som maaske var dem, der kunde gøre de største Indvendinger, intet haft at erindre imod. Der er ligeledes truffet Bestemmelse om, at der i visse Tilfælde ikke skal foregaa Afspadsering, f. Eks. ved Opførelse af den Overtid, der forekommer som Følge af Rejsetid — for Maskinindustriens Vedkommende er det slet ikke saa lidt —, Vejtid, Ventetid o. lign. Og for saa vidt Arbejdstiden paa Grund af Arbejdsmangel er nedsat, skal Afspadseringen først finde Sted efter en ugentlig Arbejdstid paa 48 Timer. Og det er til Betyggelse for Arbejderne bestemt, at i det Øjeblik de har samlet 48 Arbejdstimer sammen, har de Ret til at afspadserer dem med en samlet Fridag. Det er naturligvis en Fordel for Arbejderne, og jeg tror i Almindelighed at turde sige, at det ikke bevirker nogen særlig Gene for Arbejdsgiverne. Og vi har sagt, at der skal skabes Betyggelse imod, at Arbejdsgiveren skulde kunne sortere dette 8 Timers Overarbejde ud i en 2—3 Timer daglig, som det passede ham, maaske paa forskellige Tider paa en enkelt Dag, saaledes at Arbejderen virkelig faar en Fridag, som han vil vide at skønne paa. Endvidere er der Bestemmelser om, at hvis en Afspadsering ikke kan finde Sted, enten fordi egnet Arbejdskraft inden for Faget eller den paagældende Branche i Faget ikke kan fremskaffes, eller fordi Virksomhedens Kapacitet er udnyttet fuldt ud, kan Afspadseringen udskydes.

Man vil altsaa se, at den Paastand, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen er fremkommet med i Dag, og som er blevet fremsat fra denne Talerstol før, efter min Mening intet har paa sig. Der er blevet talt om, at denne Overarbejdslov har lagt Hindringer i Vejen for Firmaerne i Henseende til at udnytte deres fulde Kapacitet, Hindringer for at kunne modtage Ordre og udføre det Arbejde, som de ellers naturligt kunde have paataget sig. Man vil se, at de Bestemmelser, som er truffet inden for Jernindustrien, hvilke Regler jeg tør sige almindeligvis er gældende inden for samtlige Fag, forhindrer intet af det, her er Tale om. Der er taget alle mulige Hensyn, der er ingen

Vanskeligheder skabt for Firmaerne, deres Tarv er varetaget i Samarbejde med Arbejderne, saa langt som det overhovedet har været muligt. Arbejderne kræver kun — og derfor er denne Lov gennemført — mere Arbejdskraft i Gang, naar denne Arbejdskraft er til Stede. Endvidere er der Mulighed for Dispensation fra disse Regler.

Der er inden for Jernindustrien nedsat et Udvalg af 5 Medlemmer fra hver Side, der skal undersøge Krav om og eventuelt give Dispensation i den Udstrækning, som er nødvendig under særlig Hensyntagen til Erhvervelse og Udførelse af Eksportordrer. Man skulde synes, at hvis denne Industri var saa trængt af denne Lov, som det ærede Medlem her har givet Udtryk for, vilde Resultatet være, at Dispensationsansøgningerne væltede ind i Tusindvis. Men det er slet ikke Tilfældet. Jeg sidder selv i det Udvalg, som er nedsat fra Metalindustriens Side, og det har slet ikke været værre, end at Udvalget mødes en Gang hvert Fjerdingaar og derved har været i Stand til at behandle de Dispensationskrav, der er kommet inden for Jernindustrien, og som i Virkeligheden ikke har været af nogen som helst Betydning.

En saadan Aftale som den, her er truffet, er gældende for andre Fag. Den kan opsiges med to Maaneders Varsel, og det er min Overbevisning, at ingen af Parterne ønsker at opsiges den. Altsaa, disse Undersøgelser, som foreslaas i det fremsatte Forslag, af Mulighederne for mellem Arbejderorganisationerne og Arbejdsgiverorganisationerne at skabe overenskomstmæssige Regler angaaende Overarbejde, er ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, fuldstændig overflødige.

Men der er en anden Ting, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen fuldstændig glemte, nemlig at hvis Loven ikke var der, gjaldt disse Aftaler kun Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne imellem. Men for alle dem, der staar uden for disse Organisationer, vilde Ordningen ikke gælde. Loven derimod har den Fordel, at den gælder for alle dem, der er inde under Lovens Bestemmelser. Vi har før i Tiden forhandlet os til Rette om saadanne Regler, men det var umuligt at faa Regler gældende uorganiserede, og dette medførte en illoyal Konkurrence, som Arbejdsgiverforeningen Gang paa Gang har paatalt over for Arbejderorganisationerne. Der er her ved Lovens Gennemførelse skabt lige Vilkaar mellem organiserede og uorganiserede Arbejdsgivere, og for at faa dette gennemført, om ikke for andet, var Loven nød-